

Андрей Тихомиров

Westere oligarchische elites - Rothschilds

Андрей Тихомиров

Westerse oligarchische elites – Rothschilds

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70267222

SelfPub; 2024

Аннотация

De leidende westerse oligarchische elites die de wereld "leiden". De Russische President Vladimir Poetin beschouwt de westerse elites als verantwoordelijk voor het conflict in Oekraïne, wiens acties leidden tot een staatsgreep in 2014. "Ik wil dit herhalen: zij begonnen de oorlog, en we gebruikten geweld en gebruiken het om het te stoppen": Vladimir Poetin, boodschap aan de Federale Vergadering, 2023 voor verdere verslechtering van de betrekkingen met het westen, tot aan de confrontatie over Oekraïne, heeft de president de verantwoordelijkheid op de westerse elites gelegd. Om dit te doen, nemen ze hun toevlucht tot sancties, schudden ze de politieke situatie op en veroorzaken ze conflicten in hele macroregio 's. In een poging om hun ongrijpbare dominantie te behouden, zijn de westerse elites zover gegaan dat ze de principes van een markteconomie afschaffen, waar ze zo graag over praten": Vladimir Poetin, VTB forum "Rusland roept!", 2023

Содержание

Vorming van een oligarchische clan	4
Конец ознакомительного фрагмента.	14

Андрей Тихомиров

Westerse oligarchische elites – Rothschilds

Vorming van een oligarchische clan

De Rothschilds zijn de naam van een oligarchische familie (clan) waarvan de afkomst in Duitsland sinds 1500 kan worden gedocumenteerd. Sinds de 18e eeuw zijn hun leden vooral bekend geworden als bankiers. Zij behoorden tot de meest invloedrijke en belangrijke financiers van Europese staten in de 19e eeuw. Het voorouderlijke thuis van het bankwezen was M. A. Rothschild and Sons in Frankfurt; de familie blijft zich bezighouden met bankieren via verschillende opvolgerinstellingen, voornamelijk investeringsbankieren en vermogensbeheer.

Gedurende de langste perioden van de lange 19e eeuw, tussen 1815 en 1914, bezat de familie Rothschild de grootste bank ter wereld. Tegen 1860 was N. M. Rothschild & Sons georganiseerd als een groep bedrijven met vijf afzonderlijke vestigingen. De benaming Rothschild House, gebruikt door zowel familieleden als hun tijdgenoten in de 19e eeuw, geeft de nauwe band van de geschiedenis van het bedrijf met de

familiegeschiedenis aan. De contracten van de ondernemingen, die voortdurend werden herzien en bijgewerkt, regelen dus de gezamenlijke activiteiten en de verdeling van de winst. De belangrijkste activiteit van het familiebankhuis in de 19e eeuw was de internationale obligatie-uitgifte. Dit werd aangevuld met de handel in edelmetalen, het accepteren en disconten van handelsrekeningen, valutatransacties en vermogensbeheer voor rijke particuliere klanten. Bovendien waren de Rothschilds een van de belangrijkste sponsors van de ontluikende spoorwegmaatschappijen.

De historicus Niall Ferguson noemde de opkomst van de Rothschild-familie een van de meest opmerkelijke voorbeelden van de sociale geschiedenis van de 19e eeuw.

Mayer Amschel Rothschild, een inwoner van de Frankfurt Judengasse, die wordt beschouwd als de stichter van de Rothschild-dynastie, was nog steeds verboden om grond te verwerven buiten het getto van Frankfurt. Zijn zonen behoorden daarentegen tot de rijkste Europeanen en werden in Oostenrijk en Engeland tot adel verheven.

Mayer Amschel Rothschild (Frankfurt am Main, 23 februari 1744-Frankfurt am Main, 19 September 1812) was de stichter van de Rothschild-dynastie. Zijn voorouders, volgens Isaac Elchanan, woonden in het getto van de stad Frankfurt, aan de Judengasse, uiterlijk in het midden van de 16e eeuw. De huizen aan de Judengasse waren niet gemarkeerd met huisnummers, maar met kleurrijke borden of speciale

handelsmerken. Aangezien de familie meerdere generaties in het "huis met een rood bord" woonde, werd de naam "Rothschild" in de 17e eeuw vastgesteld. Dit veranderde ook niet toen zij in 1664 naar het "back house to the frying pan" verhuisden.

Mayer Amschels vader, Amschel Moses Rothschild, bezat een kleine goederen-en valutawinkel aan de Judengasse aan de Judengasse. De zoon studeerde eerst op een Joodse basisschool in Judengasse. Vermoedelijk met de bedoeling rabbijn te worden, ging hij daarna naar de Talmoedische School in Furth. Hij stopte met school in 1756 vanwege het vroegtijdige overlijden van zijn ouders. Hij werd naar Hannover gestuurd voor een aantal jaren, waar hij werkte voor het bedrijf van Wolf Jacob Oppenheim. Hij behoorde tot de uitgebreide familie Oppenheim, waarvan een van de familieleden in die tijd in Bonn woonde en een van de hovelingen van Clemens August van Beieren was. Hovelingen waren zelfstandige kooplieden die verschillende luxe goederen aan de adellijke Hoven leverden, financiële deals voor hen sloten of leningen aan hen verstrekten. Het werkterrein van de hovelingen, vaak Joden, omvatte ook de aankoop van antieke munten en andere verzamelobjecten voor de vorstelijke kluizen van zeldzame voorwerpen.

Terug in Frankfurt begon Mayer Amschel rond 1764, toen hij twintig jaar oud was, zijn eigen bedrijf in de Judengasse als handelaar in Munten en wissels. In Hannover ontmoette hij de muntenverzamelaar generaal von Estorff, en dankzij deze relatie kon Mayer Amschel Rothschild herhaaldelijk munten verkopen

aan de munt van de erfelijke Prins en vervolgens keurvorst Willem van Hessen in Hanau. In 1769 verzocht Mayer Amschel om de titel van hofactorist, die vervolgens werd verleend. Op 21 September 1769 kon hij een plaquette met het wapen van Hessen-Hanau en de inscriptie van M. A. Rothschild, leverancier van het Hof van Zijne Serene Hoogheid, erfelijke Prins Willem van Hessen, Graaf van Hanau, voor zijn winkel plaatsen. Hoewel deze naam niet met speciale rechten werd geassocieerd, was het een prestigieus mijlpaal voor klanten.

Op 29 augustus 1770 trouwde Mayer met Amschele Gutla Schnapper (geboren op 23 augustus 1753; overleden op 7 mei 1849), de 17-jarige dochter van Wolf Solomon Schnapper, een van de hovelingen van het vorstendom Saksen-Meiningen. Gutl Schnapper bracht een bruidsschat van 2.400 Gulden in het huwelijk door berekening, wat ruwweg overeenkwam met het jaarinkomen van haar man. Tussen 1771 en 1792 had het echtpaar in totaal twintig kinderen, waarvan vijf zonen en vijf dochters volwassen werden. Het groeiende inkomen stelde de familie, die ook groeide, in staat om in 1785 het huis zum Grunschild te kopen, een van de grootste huizen aan de Judengasse. Het werd het voorouderlijk huis van de Rothschild-dynastie.

De doorbraak in het bedrijfsleven vond echter plaats op een heel ander gebied. In 1789 behaalde Mayer Amschel Rothschild voor het eerst aanzienlijk succes in het bankwezen toen hij erin slaagde een deal te sluiten over kortingen op schuldbewijzen met

Willem, die sinds 1785 in Kassel woonde als Landgraaf Willem IX van Hessen-Kassel.

Willem IX was een van de rijkste vorsten van het Heilige Roomse Rijk van de Duitse natie. De basis van dit Fortuin werd gelegd door zijn vader, Landgraaf Frederik II van Hessen-Kassel, door Hessische soldaten te verkopen aan de Engelse kroon, die ze gebruikte tegen Noord-Amerikanen die onafhankelijkheid zochten (zie ook: handel in soldaten onder Landgraaf Frederik II van Hessen-Kassel). In het begin groeiden de financiële transacties met de Landgraaf, maar langzaam. Pas na de deelname van de Rothschilds aan de verkoop van een contante lening aan de landgraven in 1800 begonnen de bankactiviteiten aanzienlijk uit te breiden. De benoeming van Mayer Amschel Rothschild in 1801 als hoffactor van Hessen-Kassel onderstreepte zijn groeiende belang voor de financiële activiteiten van Wilhelm. In 1804 kon hij voor het eerst zelfstandig staatsobligaties plaatsen en verkopen. Het was een band van de Deense staat, die Rothschild volledig kon overdragen aan Willem, die in 1803 keurvorst werd.

Karl Friedrich Buderus von Karlshausen, zijn belangrijkste financieel adviseur en vermogensbeheerder, speelde een cruciale rol in het groeiende succes van Mayer Amschel Rothschild in financiële transacties met Willem I. Hij had een nauwe relatie met deze Rothschild toen hij een hoffactorist was in Hanau. Beide mannen waren verenigd door het feit dat ze uit een bescheiden sociale positie kwamen. Hoe verder Buderus aan het

Hof van Willem oprukte, hoe meer hij ervoor zorgde dat de beroemde bankiers van de keurvorst (bijvoorbeeld Bethmann) werden verdreven ten gunste van Rothschild.

Toen Kassel in 1806 door Franse troepen werd bezet en Willem I in ballingschap moest vluchten (eerst naar het Hertogdom Sleeswijk, toen een deel van Denemarken, toen naar Praag, toen een deel van het Oostenrijkse rijk), slaagde Buderus er met grote moeite in het grootste deel van het enorme monetaire fortuin van de keurvorst te redden van Franse inbreuk. Buderus, nu de belangrijkste financiële adviseur van de keurvorst, heeft sinds 1807 uitsluitend gebruik gemaakt van de diensten van Mayer Amschel Rothschild en zijn vijf zonen Amschel, Solomon, Nathan, Kalman en Jacob. Voordat het Franse leger in 1813 uit het Kiescollege werd verdreven, voerden ze de financiële transacties van Willem discreet en betrouwbaar uit in heel Europa.

De groeiende omvang, complexiteit en internationaliteit van zijn bedrijf bracht Mayer Amschel Rothschild in 1810 ertoe zijn bedrijf naar een bredere basis te brengen. In de nieuwe partnerschapsovereenkomst heeft hij zijn zonen als volwaardige zakenpartners in het bedrijf opgenomen. Hoewel zijn vader aan het roer van het bedrijf bleef staan, viel de last van het dagelijkse werk nu op de schouders van zijn zonen. Vanaf nu, als een zichtbaar teken van innovatie van buitenaf, droeg het bedrijf de aanduiding "Mayer Amschel Rothschild and Sons".

Nu kon Mayer Amschel meer voor iets anders zorgen: de

emancipatie van de Frankfurter Joden. Herhaalde schriftelijke interventies in de zaken van de Groothertog van Frankfurt, Karl Theodor von Dahlberg, benoemd door Napoleon, leidden uiteindelijk tot de bekendmaking van het decreet van bevrijding op 7 februari 1811. De Joden die de Joden van Frankfurt verdedigden, werden dus wettelijk gelijkgesteld met andere burgers. Maar voordat het decreet rechtskracht kon krijgen, moest de Joodse gemeenschap aanzienlijke bedragen aan de stad Frankfurt betalen. Uiteindelijk, kort voor zijn dood op 16 September 1812, werd Mayer Amschel toch lid van het Kiescollege van Frankfurt.

In zijn testament besloot Mayer Amschel Rothschild het familiebedrijf als geheel te behouden. Hij stelde strikte regels voor het leiderschap van de laatste.:

Alle sleutelposities moeten worden ingevuld door familieleden.

Alleen mannelijke familieleden kunnen deelnemen aan transacties.

De oudste zoon van de oudste zoon wordt beschouwd als het hoofd van het gezin, tenzij de meerderheid van het gezin anders beslist.

Er wordt aangenomen dat er geen wettelijke inventaris en publicatie van activa zal zijn.

De opstand onder leiding van Nathan Mayer Rothschild
Mayer Amschels zoon Nathan Mayer Rothschild, die in 1799 naar Engeland emigreerde, speelde een sleutelrol bij de

oprichting van de grootste Europese financiële instelling. Nathan Rothschild bracht de eerste tien jaar door in het Verenigd Koninkrijk, voornamelijk in de nieuw geïndustrialiseerde noordelijke regio van Engeland, waar hij Textiel kocht en naar Duitsland exporteerde. Hij begon pas in 1811 met bankieren en was deels te wijten aan het feit dat de meeste activa van het Kiescollege Britse staatsobligaties waren. De jaarlijkse rente op hen werd echter in Londen betaald en kon alleen met grote moeite worden overgedragen aan het Kiescollege als gevolg van de oorlog en de continentale blokkade. De continentale blokkade was een economische blokkade van de Britse eilanden, uitgeroepen door Napoleon in Berlijn op 21 November 1806 en van kracht tot 1814. Nathan kreeg in 1809 een contract om de rentebetalingen die tijdens de oorlog verschuldigd waren, te herinvesteren vanwege beperkte geldoverdrachtsopties.

Nathan Rothschild kon ook zijn diensten aanbieden door de Britse troepen te betalen. De Britse regering had echter voldoende financiële middelen door de verkoop van obligaties. In de landen waar hun troepen vochten, werden echter Britse fondsen niet geaccepteerd, dus werd de regering gedwongen haar commandant Wellington van gouden munten te voorzien. Het contract voor de aankoop van munten werd gesloten met Nathan Rothschild in januari 1814. Op dat moment had het Rothschild huis al connecties in heel Europa. De deal was echter een moeilijke financiële en logistieke taak voor de Rothschilds. Het risico werd betaald met commissies van twee

tot zes procent van de opgehaalde fondsen. Volgens de schatting van de toenmalige Britse Penningmeester John Charles Herries bedroegen de munten die in juni 1814 namens de Britse kroon werden gekocht en overgedragen, ongeveer 12,6 miljoen frank.

Toen Napoleon op 1 maart 1815 uit de ballingschap op het eiland Elba kon ontsnappen en aan het hoofd van het leger dat naar hem was gestuurd (20 maart 1815) naar Parijs kon terugkeren, begon het Huis van Rothschild opnieuw goud te kopen in heel Europa voor Britse troepen. Tegelijkertijd ging Nathan Mayer Rothschild uit van de veronderstelling dat de komende oorlog, zoals alle vorige Napoleontische oorlogen, lang zou duren. Aanvankelijk behaalde Napoleon ook enig succes, maar met de nederlaag bij Waterloo op 18 juni 1815 eindigde de regering van de Honderd Dagen en bijgevolg de macht van Napoleon in Europa. Het goud dat door de Rothschilds werd verzameld als gevolg van een onjuiste waardering dreigde te dalen, wat leidde tot financiële verliezen voor het huis. Om dit te voorkomen, gebruikte Nathan Rothschild goud om Britse staatsobligaties te kopen. Hij stelde voor dat na het einde van de oorlog en de vermindering van de financiële behoeften ook minder Britse obligaties zouden worden uitgegeven, wat zou leiden tot hogere prijzen voor reeds geplaatste obligaties. Aangezien de meeste beleggers in die tijd een Britse nederlaag vreesden, kon Nathan Mayer Rothschild goedkoop Britse staatsobligaties kopen. Rothschild 's veronderstelling was juist, en tegen de tijd dat hij de effecten twee jaar later verkocht, waren

ze met meer dan 40 procent gestegen. Volgens Niall Ferguson, dankzij dit bedrijf, maakte het Rothschild huis een winst die in 2009 gelijk zou zijn geweest aan 600 miljoen Britse Pond.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.